

Da Ingen optog det saaledes tilbagetagne Forslag, var det bortfaldet.

Man gif derpaa over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af D. Lehmann:

til det af Dahl, Grooss m. Fl. til § 7 sidste Affnit stillede Forslag:

At i Slutningen tilføies:

„i sidste Tilfælde dog mod senere For-

deling mellem Amtets Kjøbstæder“.

2) Det herved ændrede Forslag af Dahl, Grooss, Dwiist, Schou, Schroll, Flensborg og Bjerring:

§ 7 affattes sidste Affnit saaledes:

„Erstatningen udredes med den ene Halvdeel af Statskassen, og med den anden Halvdeel, hvad Landet angaaer, af vedkommende Amtsrepartitionsfond, og hvad Kjøbenhavn og Kjøbstæderne betræffer, af vedkommende Kæmmerkasse, i sidste Tilfælde dog mod senere Fordeling mellem Amtets Kjøbstæder“.

forkastedes med 21 St. imod 9.

3) Udvalgets Fleertals Forslag til § 7:

At sidste Affnit affattes saaledes:

„Erstatningen udredes med $\frac{2}{3}$ Dele af Statskassen og $\frac{1}{3}$ Dele af vedkommende Kæmmerkasse eller Repartitionsfond. Udenfor Kjøbenhavn bliver vedkommende Kæmmerkasses Udlæg senere at fordele paa Amtets samtlige Kjøbstæder“.

vedtoges med 24 St. mod 3.

Derefter fattes Forslaget til Indskydelsen af en ny Paragraph imellem de tidligere §§ 8 og 9 under Forhandling.

B. Christensen: Ja, jeg skal blot bemærke, at den foreslaaede Paragraph synes ligeledes at være et ikke blot naturligt, men næsten nødvendigt Supplement til Lovforslaget,

og den vil derfor neppe møde megen Modstand, ligesom den ogsaa er tiltraadt af Udvalget.

Drejer: Ja, jeg troer dog rigtignok, at der kunde reises idetmindste nogen Betænkelse mod at optage en aldes ny Bestemmelse, som egentlig noget forrykker den Hovedtanke, hvorfra Underændringsforslagsstillerne ved 2den Behandling gif ud. Da jeg imidlertid i dette Dieblit ikke taler paa Andres Vegne, saa skal jeg kun for min egen Person bemærke, at jeg ikke har nogen saa væsentlig Betænkelse ved den foreslaaede nye Paragraph, at det kan hindre mig fra at gaae ind paa samme. Betænkelsen bliver desuden saameget mindre derved, at de Foranstaltninger, som den foreslaaede Paragraph gaaer ud paa, egentligt kun bestaae i Afsondring og Kuur, og ikke nogen yderligere Foranstaltning fra det Offentliges Side. Jeg troer derfor vel, at, ligesom der kan reises Betænkelse mod denne Bestemmelse, maa det paa den anden Side erkjendes, at det i paakommende Tilfælde kan have sit Gode, at en saadan Bestemmelse existerer, og jeg skal altsaa tiltræde Forslaget.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog bemærke, at et saadant Tillæg som det her omhandlede vistnok er det Allermindste, som man kan lade sig nøie med, naar hensees til den Forandring, som i saa Henseende foregik med Lovforslaget ved Bøtingen ved 2den Behandling. De ærede daværende Forslagsstiller, hvis Forslag i det Hele gif igjennem, havde nemlig aabenbart ikke lagt Mærke til, at Slutningsbestemmelsen i § 12 ophævede Frd. af 28de November 1806, og at Paragraphen efter deres Forslag derved fik en ganske anden Charakter, end den havde efter Lovforslaget, som det forelaae. Det er paa Grund heraf, at det er aldeles nødvendigt idetmindste at have en Bestemmelse som den her foreslaaede. Det kan gjerne være, at det ved en nøiere Overveielse vil vise sig — det vil jeg dog lade staae hen — at der alligevel er kastet for meget bort af Frdn. af 28de November 1806, men, som sagt, en Bestemmelse som den her foreslaaede forekommer mig i ethvert Tilfælde aldeles uundværlig.